

Ovverretten. De ere efter Forslaget stillede ganske anderledes gunstige end disse. Det er i deres hvre Forhold allerede givet, at de ere de første, og det bør de ogsaa være; thi lad os endelig ikke troe, at vi kunne tage Nævningsdommerne uden iblandt vore første og bedste Mænd. Med Føie maae disse Nævningedommere betragte sig som de første, og efter den Stilling, der er tiltænkt dem i Lovforslaget, ville de ogsaa være stillede som de første Dommere. Men deres Stilling forekommer mig underlig ligeoverfor deres Colleger i Landsoverretten og ligeoverfor Landets Højesteret. Det vil være underligt i Nævningedommere at have Førstedommerne, og saa dog have en Højesteret, hvortil de ikke høre, en Højesteret, som staaer over dem. Sa, vare de Medlemmer af Højesteret og udgik fra Højesteret, falbt jo endeel af denne Vanskelighed bort, og jeg troer ikke, at Appellationsforholdet vilde blive nogen Hindring derved; thi i England er det, som bekjendt, saaledes, at de Nævningedommere, der her er Tale om, have Ingen over sig; men naar der klages over den Enkeltes Behandling af Sagen, føres Klagen frem for ham og hans Colleger. Dette maa ogsaa her kunne udføres. Jeg skal dog ikke videre gaae ind herpaa; jeg har kun ikke kunnet undlade at berøre det. Det er disse ti Nævningedommere, som jeg især finder Betænkelighed ved; thi det er efter min Overbeviisning virkelig ikke let at faae ti saadanne Mænd lige i det Dieblit, naar Institutionen skal træde ilive, medens jeg paa den anden Side haaber, at naar først Institutionen kommer igang, og der dernæst skeer en væsentlig Forandring i vore Dommeres Uddannelse, som jeg før berørte, vil der ikke savnes Kræfter; men det er i Begyndelsen, at jeg mener, at slike Kræfter ikke ville findes. Ti Mænd til at røgte dette Hverv er et meget stort Tal, og for i den Henseende at komme med et flaaende Beviis, behøver jeg blot at nævne, at i det store England var der, idetmindste indtil for ganske nylig, ikke mere end femten Stordommere til at røgte dette Hverv, og saa skulle vi her behøve til Det er virkelig for Meget. Jeg troer ganske sikkert, at vi i Begyndelsen maae kunne hjælpe os med Mindre; lad Nævningedommere ud-

føre deres Hverv i flere Nævningskredse, saa at de holde Ret snart i den ene og snart i den anden Kreds, saaledes som det er Tilfælde paa andre Steder. — Hvad nu dernæst Sagførerne angaaer, da troer jeg ikke, at den ærede Forslagsstiller har taget tilbørligt Hensyn til, at man ikke i Begyndelsen kan gjøre Regning paa grumme mange Mænd, der ere særlig tjenlige dertil, og i den Henseende skal jeg tillade mig atter at henvise til England, hvor man hjælper sig dermed, at Advocater fra London maae følge med omkring med Nævningeretterne og der udføre deres Gjerning. — Jeg skal her blot berøre, uagtet det ligger fjernere fra mig og fra mit Standpunkt, at jeg nærer store Betænkeligheder, naar den ærede Forslagsstiller mener, at ved Underretten kan man strax lade mundtlig Procedure begynde med de Kræfter, der for tiden staae til Raadighed; jeg troer, at det ikke kan gaae an, idet det, saa at sige, vil være forbundet med uovervindelige Vanskeligheder.

Der er dernæst et Punkt, som man absolut maa tænke paa, naar Talen er om Benyttelsen af oeconomiske Kræfter og en vaersom Fremgangsmaade ved at kalde Institutionen tillive, nemlig, i hvilke Sager Nævninger skulle indføres. Den ærede Forslagsstiller er i sit Forslag i den Henseende gaaet videre, end jeg mener, at man skal gaae, medens han i en anden Henseende maaskee ikke er gaaet vidt nok. Naar Nævningsinstitutionen udvikles og kommer til Kræfter her i Landet, vil jeg meget gjerne følge med og maaskee i et videre Omfang, end der her foreligger, men naar Talen er om at begynde, troer jeg, man maa være meget vaersom; thi for det Første fyldestgjør man Grundlovens Ord, selv om man ikke i et saa stort Omfang lader Nævninger træde i Virksomhed. Grundloven har henlagt til Nævnings Afgjørelse Misgjerningsager og politiske Sager. Det er nu klart baade efter Udtrykket „Misgjerningsager,“ og efter den Forhandling, som gik forud paa den grundlovgivende Rigsforsamling, at man der har tænkt paa de mere betydelige criminelle Sager, og det troer jeg, at man i Dieblittet skal nøies med, medens man ganske vist skal stribe videre, naar det lader sig gjøre. Det maa jo vel erindres, at der ikke alene behøves de oftere berørte juridiske Kræfter, men